

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดวิธีดำเนินการวิจัยไว้ดังต่อไปนี้

- 1) การกำหนดกลุ่มตัวอย่างประชากร
- 2) การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล
- 3) ดำเนินการเก็บข้อมูล
- 4) วิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

- 1) นักศึกษาซึ่งศึกษาภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกในมหาวิทยาลัย

ชั้นปีที่ 3 จำนวน 67 คน

ชั้นปีที่ 4 จำนวน 33 คน

รวมทั้งสิ้น 100 คน

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกสำรวจนักศึกษาวิชาเอกภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 3 และ 4 เนื่องจากข้อผิดพลาดทางการใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ (pragmatics errors) จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้เรียนความรู้ทางไวยากรณ์ขั้นต้นไปแล้วเท่านั้น (Takenoya, 2003, น. 23) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกสำรวจนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 ซึ่งมีความรู้ภาษาญี่ปุ่นประมาณขั้นกลาง

2) สำหรับชาวญี่ปุ่น ใช้ข้อมูลจากงานวิจัยของ Lim (2006) ที่ทำแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ของชาวญี่ปุ่น จำนวน 167 คน เป็นคนที่ทำงานราชการหรือเอกชนในช่วงอายุระหว่าง 20 – 50 ปี สาเหตุที่กำหนดช่วงอายุและอาชีพของกลุ่มเป้าหมายเป็นเช่นนี้เนื่องจากเป็นกลุ่มคนที่ใช้ภาษาสุภาพตามมาตรฐานของสังคม

โดยผู้วิจัยเลือกใช้ข้อมูลจากงานของ Lim เนื่องจากเป็นข้อมูลใหม่ มีความทันสมัย และยังไม่มียานอื่นที่เก็บข้อมูลได้ตรงตามเป้าหมายในการศึกษาของผู้วิจัยเท่ากับงานของ Lim

การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1) เนื่องจากงานวิจัยเป็นเชิงปริมาณ ผู้วิจัยจึงกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลให้เป็นแบบสอบถาม และเริ่มคัดเลือกต้นแบบของแบบสอบถามจากงานวิจัยที่เหมาะสม คือ งานวิจัยของ Lim (2006) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ค่านามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพนามใน ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลี

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกต้นแบบของแบบสอบถามจากงานของ Lim เนื่องจากแบบสอบถามสามารถเก็บข้อมูลที่ต้องการศึกษาได้ครบถ้วนตามจุดประสงค์ในงานวิจัย ทั้งยังสามารถนำผลการศึกษากลับมาใช้ค่านามบุรุษที่ 2 ของชาวญี่ปุ่นมาใช้เปรียบเทียบกับผู้เรียนชาวไทยได้เนื่องจากเป็นผลงานวิจัยที่ทันสมัย มีความละเอียดและมีกลุ่มเป้าหมายเป็นจำนวนมาก เพียงพอ

2) นำเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือแบบสอบถามของ Lim มาปรับปรุงเพื่อใช้เก็บ

ข้อมูลในงานวิจัย โดยแบบสอบถามเป็นแบบอัตนัย แบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกให้เติมค่านามบุรุษที่ 2 ที่ใช้ และส่วนที่ 2 ให้เติมจำนวนท้ายประโยคที่มีระดับความสุภาพแตกต่างกันเพื่อให้ค่านามบุรุษที่ 2 ที่ทำการสำรวจมีความหลากหลายมากที่สุด เนื่องจากหากระบุจำนวนท้ายประโยคที่มีความสุภาพระดับปานกลาง เช่น 行き ます か:ikimasuka (ไปไหมครับ/คะ) ไว้เพียงจำนวนเดียว ก็จะทำให้ค่านามบุรุษที่ 2 ที่เติมลงไปได้มีเพียงค่านามบุรุษที่ 2 ที่สุภาพเท่านั้นโดยค่านามบุรุษที่ 2 ที่มีระดับความสุภาพต่ำจะไม่มีการใช้เลย และแบบสอบถามแต่ละข้อนั้นสามารถเลือกตอบได้หลายคำตอบ

สถานการณ์ในแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 สถานการณ์คือสถานการณ์การพูดคุยกับคนรู้จักและไม่รู้จักที่มีความแตกต่างด้านความสนิทสนม (สำหรับสถานการณ์คนรู้จัก) รวมทั้งอายุและเพศ

3) นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ และแก้ไขก่อนนำไปใช้ทดลองเก็บข้อมูล

4) นำแบบสอบถามที่ได้รับการพิจารณาแล้วไปทดลองเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ก่อนนำไปใช้จริง เพื่อแก้ไขคำสั่งและคำถามให้เข้าใจง่ายขึ้น

ดำเนินการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองเก็บแบบสอบถามและผ่านการปรับปรุงจนอยู่ในระดับดีแล้วมาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย วิชาเอกภาษาญี่ปุ่น ในช่วงเดือนกรกฎาคม 2552 เวลาที่ใช้ในการทำแบบสอบถามประมาณคนละ 45 - 60 นาที

วิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์แบบรายข้อ (items analysis) เพื่อหาข้อสรุปและอภิปรายผล พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะตามความคิดเห็นที่เกิดจากผลการศึกษาต่อไป